

Susognak a nézők alul,
gázláng-szentlelkek fríze su-
gallatán, semmi itt balul
nem üthet, hatolják ki pu,
int a clown, s a manézser úr

mintha ehhez feszülne ívben,
míg váltóréz-aranyközép
fújja, ami hogy volna szívben:
a láb disznócsülökterét,
mely a nagykabátból kilóg lenn:

hogy is hihetném tárgytalannak,
e kép miért is volna extrém,
tényállaga mint volna absztrakt,
úgy feszül, mint seggben a zabszem,
amit egyáltalánja mondhat:

konkrét a nézőtéri sáv,
egy csik, de mi mindent elárul,
ezek röhögik itt Seurat-t,
s ébred érzésükre K. úr,
ám a Parádé áll tovább.

EÖRSI ISTVÁN

Arckép ünnepen

Eszpresszó ablakában
egy fürtös zongorista
profilja
s egy dizőz keble közt vidáman,
topisan, borostásan,
süldes sapkáját szemére szorítva
Lenint láthatod itt ma.

Végakarát

Széchenyi azt kívánta,
hogy ha már nincs menekvés,
Kossuthot és őt
egymásnak háttal akasszák fel.
Egy hazafi végsőnek szánt
óhaja smafu nektek?
Az ünnepre felcicomázott
teremben egymás mellett
lógtak mint két családfő.

Ez a gyerek nem köszön

Ez a gyerek nem köszön
soha senkinek sehol.
Ha elmegy, ha visszajön,
ránknéz és egy szót se szól.

„Hogyha köszönsz, kisfiam,
kiságyút kapsz, harckocsit.”
Nevelnénk fortélyosan,
de ő ránk se hederít.

„Lesz haddelhadd, büntetés,
ha nem köszönsz, jópipa.
Jön a rendőr bácsi és
bedug büdös dutyiba.”